

عنوان مقاله:

جلوه های پایداری در شعر عمر ابوریثه

محل انتشار:

مجله ادبیات پایداری، دوره 2، شماره 4 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

قاسم مختاری - دانشیار گروه زبان و ادبیات عربی دانشگاه اراک

محمود شهبازی - استادیار گروه زبان و ادبیات عربی دانشگاه اراک

خلاصه مقاله:

ادبیات پایداری گویای دردها و رنج هایی است که در برهه ای از تاریخ بر ملتی وارد آمده است. عمر ابوریثه، شاعر، ادیب و سیاستمداری است که معانی پایداری را در شعرش با زیبا ترین و بدیع ترین تصویرها و واژگان، ترسیم کرده است. بررسی اشعار این شاعر برجسته در یک چارچوب تاریخی، مبین این حقیقت است که مهم ترین جلوه های پایداری در شعرش از سال ۱۹۱۷، یعنی هم زمان با اعلانیه «بالفور»، استعمارستیزی بود. وی در این برهه از تاریخ، تلاش می کند تا با تکیه بر مذهب و ملی گرایی، احساسات مخاطبانش را بر ضد استعمار و صهیونیسم برانگیزد. پس از دو شکست سال ها ۱۹۴۸ و ۱۹۶۷، واکنشی مشابه نسبت به این دو رخداد در شعرش پدیدار گردید که در نتیجه آن، غم و اندوه و ناامیدی بر شعرش چیره گشت. وی گذشته درخشان اعراب را به یاد آورده و بر آن حسرت می خورد. رنج آوارگان را به تصویر می کشد و امت و حاکمان را سرزنش می کند. با این حال، وی خود را از غم و اندوه و ناامیدی می رهاوند و دگر بار خود را بازمی یابد و شهید سرباز فدایی را که مهم ترین روزنه امید او است، تمجید و ستایش می کند.

کلمات کلیدی:

ادبیت پایداری، تعهد، فلسطین، عمر ابوریثه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1134128>

